

е пристигналъ до мъченическѣ смърть (*). Сегашно-то значеніе на тѣхъ думъ произлѣзе подиръ дванадесетый-тъ вѣкъ. Освѣтъ рече-но-то значеніе за исповѣданіе-то, въ Св. Писаніе има три вида грѣхоисповѣданіе.

Първо, длѣжни сме да ся покаемъ за всич-кы-тъ си грѣхове и съ искренно смиреніе и самоуниженіе да ги исповѣдамы Богу. Павелъ говори за себе си, че бѣше “първъ” отъ грѣшны-тъ (1 Тим. 1; 15) и “най малкъ отъ всичкы-тъ святыи” (Еф. 3; 8). И ако сме направили нѣкой голѣмъ грѣхъ за поврѣдъ на Христіанскѣ-тъ вѣрѣ, длѣжни сме да го исповѣдамы всенародно. Щомъ позна Давидъ голѣмый-тъ си грѣхъ въ случай на Виесавее женѣ-тъ на Уриѣ, каза: “Съгрѣшихъ Господу” (2 Цар. 12; 13) и тогавъ отъ дълбокѣ-тъ си скърбъ за грѣхъ-тъ си писа 51-вый Псаломъ, който ны учи какъ и съ каквы чувства истинно покаянный-тъ исповѣдва грѣхове-тъ си Богу. Въ Евангеліе-то ся казува че оныя които дойдохъ на кръщеніе-то Іоанново, кръщавахъ ся въ Іорданъ отъ него, и исповѣдувахъ грѣхове-тъ си” (Мат. 3; 6: Мар. 1; 5). Нѣкои мыслятъ че тія чловѣци стояхъ въ Іорданъ, и ся исповѣдвахъ на Іоанна. Но само по Еллинскый языкъ ся казува че “като исповѣдахъ грѣхове-тъ си (ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν), кръщавахъ ся въ Іорданъ.”

(*) Видѣ церковнѣ-тъ Исторіѣ печатанъ въ Бѣлградѣ въ 1855, стран. 29.